

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/815/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6914204557
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6914204557.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a členov senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Petra Kvieta, v právnej veci navrhovateľky Q. F., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom T. I. č. XX, XXX XX I. T., zastúpenej splnomocnenou zástupkyňou R. D. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. I. č. XX, XXX XX I. T., v odvolacom konaní právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou AK Bitalová & Demeterová, s. r. o., so sídlom Žánovská 5183/2A, 99 01 Rimavská Sobota, IČO: 47 244 798, s adresou kancelárie X. X, XXX XX, . I. T., proti odporcovi L. F., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom R. X, XXX XX I. T., o určenie výživného na plnoleté dieťa, na základe odvolania navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 8C/117/2014-18 zo dňa 14. 05. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľky na určenie vyživovacej povinnosti v prevyšujúcej časti zamietol (tretí výrok) a v súvisiacom výroku o trovách konania (štvrtý výrok), p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj „okresný súd“, resp. „prvostupňový súd“) rozhodol na základe návrhu navrhovateľky tak, že odporcovi uložil povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky výživným v sume 80,- Eur mesačne, počnúc dňom 14. 04. 2014, vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca k rukám navrhovateľky (prvý výrok). Zameškané výživné za obdobie od 14. 04. 2014 do 30. 04. 2014 v sume 45,30 Eur povolil odporcovi splácať v mesačných splátkach po 10,- Eur spolu s bežným výživným, až do úplného vyrovnania, pod hrozbou straty výhody splátok (druhý výrok). V prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky zamietol (tretí výrok). O trovách konania rozhodol tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania (štvrtý výrok).

V odôvodnení rozhodnutia okresný súd konštatoval, že navrhovateľka podala dňa 14. 04. 2014 návrh, ktorým sa voči odporcovi domáhala určenia vyživovacej povinnosti vo výške 200,- Eur mesačne. V návrhu uviedla, že je dcérou odporcu, ktorému bola vyživovacia povinnosť na jej osobu upravovaná rozsudkom Okresného súdu v Rimavskej Sobote č. k. 6C/51/02-18, vo výške 49,79 eur (pôvodne 1 500,- Sk) mesačne. V tej dobe bola maloletá. V súčasnej dobe je plnoletá, je študentkou X. ročníka H. a výška výživného, ktorú jej odporca aktuálne platí je nepostačujúca.

V súvislosti s aktuálnym určením vyživovacej povinnosti otca voči navrhovateľke okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že „dospel k záveru, že zákonné podmienky určenia výživného pre navrhovateľku sú v danom prípade splnené, určenie výživného v sume 80,- Eur mesačne v súčasnosti zodpovedá ako odôvodneným potrebám navrhovateľky, tak aj schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom odporcu. Sú preto výživné vo výške 80,- Eur považoval za primerané. Vo zvyšnej časti návrh navrhovateľky z vyššie uvedených dôvodov zamietol (...).“ V súvislosti s určením

počiatku platenia uvedeného výživného okresný súd uviedol, že „začiatok platenia výživného v zmysle ustanovenia § 77 ods. 1 Zákona o rodine súd stanovil na deň podania návrhu na súd, t.j. 14. 04. 2014.“ Rozhodnutie o zročnom (zameškanom) výživnom odôvodnil tým, že „nakoľko súdne pojednávanie, na ktorom súd vo výške výživného rozhodol sa konalo v mesiaci máj, zaviazal súd odporcu zameškané výživné za čas od 14. 04. 2014 do 30. 04. 2014 vo výške 45,30 Eur platiť v mesačných splátkach po 10,- Eur a to v zmysle ustanovenia § 160 O. s. p., pričom tieto sú splatné spolu s bežným výživným, pod hrozbou straty výhody splátok.“ Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil konštatovaním, že „účastníci konania si náhradu trov konania neuplatnili a preto súd o trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.“

Proti uvedenému rozsudku podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu „v plnom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie“. Z obsahu odvolania navrhovateľky de facto vyplýva, že odvolaním napadla výrok, ktorým bol jej návrh na určenie vyživovacej povinnosti vo zvyšku, t.j. nad súdom priznanú sumu 80,- Eur mesačne zamietnutý (tretí výrok). [V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že účastník konania nemôže podať účinné odvolanie voči tej časti rozhodnutia, resp. voči tomu výroku, ktorým bolo jeho návrhu vyhovieť.] V odôvodnení odvolania uviedla, že aktuálna výška jej mesačných výdavkov je cca 364,- Eur. Odporcom uhrádzané výživné postačuje len na pokrytie ich minimálnej časti a všetky ostatné výdavky je nútená uhrádzať jej matka. Namietala, že okresný súd pri ustálení výšky príjmu odporcu z predloženého daňového priznania odporcu za rok 2013 nepostupoval správne. Okrem toho namietala, že okresný súd vôbec neskúmal majetkové pomery odporcu. Odporca k daňovému priznaniu nepriložil prílohy, ktoré obsahujú výkaz majetku slúžiaceho na podnikanie, pričom jej je známe, že vlastní osobné motorové vozidlo a byt v I. T., ktorý však neužíva, ale ani neprenajíma. Podľa jej názoru by tiež bolo vhodné preskúmať príjmy za rok 2014, podľa súdom vyžiadaného peňažného denníka, faktúr a objednávok, ako aj stav a pohyby na jeho bankových účtoch za rok 2014. Keďže odporca na pojednávaní uviedol, že pracuje pre jednu firmu, ktorá žiadala, aby sa dal poistiť, nakoľko robí s drahými prístrojmi, bolo by pre správne posúdenie jeho majetkových a príjmových pomerov potrebné zistiť aj rozsah spolupráce s touto spoločnosťou a príjmy od tejto spoločnosti. Poukázala i na to, že odporca uviedol, že žije v jednej domácnosti s priateľkou a jej dvoma deťmi a tretím spoločným synom. Na výdavkoch na jeho domácnosť by sa preto mala podieľať i jeho priateľka, pričom tieto je potrebné rozpočítať na osoby a nie celú výšku inkasa na vrub odporcu. Záverom uviedla, že súd pre účely rozhodnutia skúmal príjmové pomery jej matky, ktorá zarába 680,- Eur mesačne a skutočný príjem odporcu za rok 2013 bol 430,- Eur. Na jej výdavkoch vo výške 364,- Eur sa však matka musí podieľať sumou 284,- Eur, čo je 80% a otec len sumou 80,- Eur t. j. 20%, čo nie je v súlade s ustanovením § 62 ods. 2 Zákona o rodine. Matka sa okrem finančných výdavkov stará o ňu aj osobne, čo by sa malo pripísať na jej prospech a na ťarchu odporcu (otca), ktorý o ňu dlhodobo neprejavuje žiadny záujem. Na základe uvedených skutočností preto dospela k názoru, že „prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a na základe dosiaľ vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym záverom“ a preto v zmysle § 221 ods. 2 O.s.p. navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z písomného vyjadrenia odporcu k odvolaniu navrhovateľky možno vyvodiť, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu považuje za vecne správny. V súvislosti s argumentmi navrhovateľky uvedenými v odvolaní uviedol, že je samostatne zárobkovo činná osoba, má zmluvu na vykonávanie F. Y. pre firmu T., s. r. o. Pre žiadnu inú firmu činnosť nevykonáva. Konštatoval, že súdu predložil svoje daňové priznanie za rok 2013, z ktorého sa pri určovaní výživného pre navrhovateľku vychádzalo. V súvislosti s námietkou navrhovateľky v odvolaní, že okresný súd nesprávne ustálil výšku jeho príjmu vyplývajúcu z daňového priznania za rok 2013 uviedol podrobnú analýzu výpočtu jeho čistého príjmu za uvedený rok, ktorý predstavuje sumu 3 937,12 Eur, čo predstavuje priemerný čistý mesačný príjem 328,10 Eur. Poukázal i na to, že pôvodne sa nechcel stať živnostníkom, ale nemal inú možnosť, nakoľko firma T., s. r. o. mala túto podmienku. Keďže v jeho regióne je veľmi ťažké sa zamestnať, tak túto podmienku akceptoval, pretože bol už dlhodobo evidovaný na úrade práce ako nezamestnaný. V súvislosti s tvrdením navrhovateľky, že výška jej výdavkov predstavuje sumu 364,- Eur mesačne uviedol, že jemu a jeho mladšej dcére po odrátaní nákladov na jeho byt vo výške 134,88 Eur, zaplatenia výživného vo výške 80,- Eur, školného do škôlky a stravy vo výške 46,14 Eur, zostáva 33,04 Eur mesačne na osobu. V reakcii na námietky navrhovateľky ohľadom jeho majetkových pomerov uviedol, že vlastní auto L. Z. (Z.) rok výroby XXXX, ktorý má trhovú hodnotu 200,- Eur. Tento osobný automobil je pre neho nevyhnutný na dopravu do práce. Keďže ide o staršie motorové vozidlo, vyžaduje

zvýšené náklady na údržbu. Vlastní štandardný dvojizbový byt, kde má trvalé bydlisko a sídlo živnosti. Byt je zariadený nábytkom, ktorý zdedil po svojej starej mame. Nie je pravda, že sa byt nevyužíva, má tam svoje osobné veci. Sice má priateľku v K. a často sa u nej zdržiava, to však neznamená, že nepotrebuje vlastný byt. Byt nemieni predať a „prísť o strechu nad hlavou“. Zároveň konštatoval, že jeho bývalá manželka (matka navrhovateľky) vlastní luxusný trojizbový byt a jej životný štandard ďaleko prevyšuje jeho, o čom svedčia aj fotografie, ktoré zverejnila na facebooku z dovolenky v E., F., vo L. atď. On o takých dovolenkách môže iba snívať. Jej priateľ, s ktorým žije v spoločnej domácnosti je dlhodobo zamestnaný v V., teda predpokladá, že jeho príjem nie je zanedbateľný. On nevlastní žiadny iný hnuiteľný a nehnuteľný majetok, čo si možno ľahko overiť. Záverom uviedol, že nie je pravda, že o svoju dcéru (navrhovateľku) neprejavuje záujem. Každý týždeň jej volá a keď má a neho čas, tak sa aj spolu stretnú. S dcérou má celkom dobré vzťahy a má ju rád.

Na základe podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších právnych predpisov - ďalej len „O. s. p.“) vec prejednal v medziach daných odvolaním v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., s použitím § 156 ods. 3 O. s. p. a rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým návrh navrhovateľky na určenie vyživovacej povinnosti odporcu v prevyšujúcej časti zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. (v znení zákona č. 384/2008, účinného od 15. 10. 2008) odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Po oboznámení sa s obsahom spisu a okresným súdom vykonanými dôkazmi odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľky na určenie vyživovacej povinnosti v prevyšujúcej časti zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania, je vecne správne. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.), ktoré je síce stručné, ale je jasné, zrozumiteľné a presvedčivé, a teda spĺňa zákonné podmienky odôvodnenia uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že z dôkazov nachádzajúcich sa v spise je nesporné, že v dobe rozhodovania okresného súdu (rovnako ako v dobe rozhodovania odvolacieho súdu) možno navrhovateľku jednoznačne klasifikovať ako nezaopatrené dieťa (§ 3 zák. č. 600/2003 Z. z.) a teda rodičia majú voči nej vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 62 Zákona o rodine (Zákon č. 36/2005 Z. z. v znení zmien a doplnkov - ďalej len „ZR“). Keďže v tomto prípade je predmetom konania výživné, ktoré si navrhovateľka (ako plnoleté dieťa) uplatnila voči odporcovi - svojmu otcovi, v súlade so zákonnými zásadami určovania výživného bolo potrebné skúmať jeho (odporcovu) aktuálnu finančnú a sociálnu situáciu, teda jednak jeho aktuálny finančný príjem, ale i všetky jeho opodstatnené náklady. Z obsahu spisu vyplýva, že odporca mal v daňovom zúčtovacom období predchádzajúcom rozhodovaniu súdu, t. j. v roku 2013 čistý príjem 3 937,12 Eur, čo predstavuje priemerný čistý mesačný príjem 328,10 Eur. Iný jeho príjem zistený nebol. V súvislosti s argumentom navrhovateľky uvedeným v odvolaní, že okresný súd „vôbec neskúmal majetkové pomery“ odporcu odvolací súd uvádza, že zo zápisnice z pojednávania na okresnom súde zo dňa 14. 05. 2014 (č.l. 16 p.v.) vyplýva, že navrhovateľka (resp. jej splnomocnená zástupkyňa) žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania v tomto smere nenavrhovala. Uvedený odvolací argument navrhovateľky je preto z hľadiska odvolacieho konania právne neopodstatnený a irelevantný. Ak za takto zisteného skutkového stavu týkajúceho sa aktuálneho príjmu odporcu, zohľadňujúc jeho najzákladnejšie výdavky určil okresný súd s účinnosťou od 14. 04. 2014 (t.j. od podania návrhu na súd) výživné v sume 80,- Eur mesačne a v prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky zamietol, ide o rozhodnutie, ktoré je vecne správne, pretože zohľadňuje aktuálne reálne schopnosti a možnosti odporcu a zároveň i základné opodstatnené potreby navrhovateľky. Navrhovateľkou vyčíslené náklady (výdavky) v sume 364,- Eur mesačne nemožno považovať za základné, pretože obsahujú i položky, ktoré nemajú takýto charakter (napr. doučovanie z anglického jazyka a matematiky nie sú základné, ale nadštandardné výdavky). I keď určené výživné bez pochyby nepokryje všetky základné potreby navrhovateľky, je potrebné zdôrazniť, že na uspokojovanie jej oprávnených potrieb musí participovať i

jej matka, ktorá dosahuje čistý mesačný príjem po odrátaní zákonných zrážok vo výške 711,74 Eur, čo je vyšší príjem ako dosahuje odporca. Okrem toho matka navrhovateľky, na rozdiel od odporcu nemá ďalšiu vyživovaciu povinnosť.

Odvolačný súd konštatuje, že okresný súd pri svojom rozhodnutí správne zohľadnil i počiatok určenia vyživovacej povinnosti odporcu, keď uvedené výživné určil s účinnosťou od podania návrhu na súd t. j. od 14. 04. 2014.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým návrh navrhovateľky v prevyšujúcej časti zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolaním nenapadnuté výroky rozsudku prvostupňového súdu o určení výživného a o zameškanom (zročnom) výživnom zostali nedotknuté (§ 206 ods. 2 O. s. p.).

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 224 ods. 1, v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu podľa vyššie citovaných ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže si však trovy odvolacieho konania neuplatnil a existenciu konkrétnych trov odvolacieho konania nemal odvolací súd preukázanú ani zo spisu (§ 151 ods. 2 O. s. p.), náhradu trov odvolacieho konania mu nepriznal. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.